

## CUM POȚI SĂ SCAPI DE TULBURARE SAU DE MÂHNIRE FĂRĂ SĂ-I AFECTEZI PE CEIALȚI?

**P**roblema noastră, a omului modern, în general, este că ne preocupăm prea mult de mâhnirile noastre și prea puțin de liniștile noastre. Uitați-vă cum căutăm să ne enervăm cu orice preț. Ne sare muștarul din orice: s-a închis ușa prea repede, ăla a alergat pe lângă mine, ăla a strănutat, ăla nu mi-a zâmbit când am vrut eu sau mi-a zâmbit când nu am vrut.

Sigur că în momentul în care cauți astfel de motive de mâhnire în raport cu viața ta cotidiană vor fi mult mai multe prilejurile de supărare și de întristare decât cele de bucurie și de împlinire. Ce vreau să vă spun este că, din nefericire pentru noi, încă nu reușim sau reușim prea rar să ne creștem într-atât în Hristos, încât Hristos să fie pacea noastră și această pace să se transfere către ceilalți. (...)

Sfântul Ioan Gură de Aur are un cuvânt de învățătură din Duminica Paștelui, de la Utrenia Învierii, un cuvânt care, de obicei, pentru faptul că are o pagină și jumătate în cartea de slujbă, este un pic sărit. Se mai întâmplă uneori... că unii îl sar. Dar în esență el este acolo și poate fi citit. Ce spune Sfântul Ioan Gură de Aur? Înșiră motivele pentru care trebuie să ne bucurăm... Bucurați-vă pentru cutare, cutare... Și zice: **Bucurați-vă toți, căci din mormânt a izvorât iertarea!** Ce vine Hristos să aducă sufletelor neliniștite ale apostolilor este iertarea Lui.

(Preot Conf. Dr. Constantin Necula, *Creștinism de vacanță*, Editura Agnos, Sibiu, 2011, pp. 25-27)



### PROGRAMUL LITURGIC (29 IUN. - 7 IUL.)

Luni	7:00	Utrenia și Sfânta Liturghie - Sf. Ap. Petru și Pavel (Parastase)
Marti	7:30	Sfânta Liturghie (Parastase)
Miercuri	7:30 18:00	Sfânta Liturghie (Parastase) Sfântul Maslu
Joi	7:30	Sfânta Liturghie (Parastase)
Vineri	7:30 19:00	Sfânta Liturghie (Parastase) Acatistul Sfântului Mucenic Efrem cel Nou
Sâmbătă	7:30 17:00	Sfânta Liturghie (Parastase) Vecernia și Acatistul Sfântului Ierarh Luca al Crimeei
Duminică	7:00	Utrenia și Sfânta Liturghie (Nu se fac parastase)

**Preot paroh:** Marius Iacobeanu - 0745.760.239

**Preot slujitor:** Eugen Ciprian Ciuche - 0744.862.191

**Adresa:** Parohia Ortodoxă Lazaret, Str. Digul Bîrnat nr. 19. **Email:** parohialazaret@yahoo.com

Publicație săptămânală a Parohiei Ortodoxe Lazaret pentru zidire sufletească,  
editată cu binecuvântarea ÎPS Ioachim, Arhiepiscop al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului.

## DIN OSPĂȚUL CREDINȚEI

„Când deasa legătură cu Dumnezeu îl face pe om mândru, omul cade într-o pierzanie mai grea decât cei care n-au avut cunoștință și apropiere de Dumnezeu”. (Sf. Nicolae Velimirovici)



### VINDECAREA SLUGII SUTAȘULUI

- Evanghelia credinței -

**P**e când intra în Capernaum, s-a apropiat de El un sutaș, rugându-L, și zicând: Doamne, sluga mea zace în casă, slăbănog, chinându-se cumplit. Și i-a zis Iisus: Venind, îl voi vindeca. Dar sutașul, răspunzând, l-a zis: Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu, ci numai zi cu cuvântul și se va vindeca sluga mea. Că și eu sunt om

sub stăpânirea altora și am sub mine ostași și-i spun acestuia: Du-te, și se duce; și celui alt: Vino, și vine; și slugii mele: Fă aceasta, și face. Auzind, Iisus s-a minunat și a zis celor ce veneau după El: Adevărat grăiesc vouă: la nimeni, în Israel, n-am găsit atâta credință. Și zic vouă că mulți de la răsărit și de la apus vor veni și vor sta la masă cu Avraam, cu Isaac și cu Iacov în împărăția cerurilor. Iar fiii împărăției vor fi aruncați în întunericul cel mai din afară; acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților. Și a zis Iisus sutașului: Du-te, fie ție după cum ai crezut. Și s-a însănoșit sluga lui în ceasul acela. (Matei 8, 5-13)

### CUPRINS

1. Avem noi credința aceasta?
3. Importanța credinței în viața omului.
4. Dragostea care luminează în întuneric.
4. Voia lui Dumnezeu.
4. Ai păcătuit? Vino în Biserică și șterge păcatul tău!
5. Sunt păcătos!
6. Semnificația cheilor și sabiei Sfinților Apostoli. Petru și Pavel.
7. Deplina încredere în Dumnezeu.
8. Cum poți să scapi de tulburare sau de mâhnire fără să-i afectezi pe ceilalți?

### AVEM NOI CREDINȚA ACEASTA?

**I**ubiții mei, în vremurile de demult, înainte de venirea lui Hristos, existau sclavi. Ce erau sclavii? Din punct de vedere fizic și aceștia erau oameni, dar nu erau considerați oameni. Nu aveau drepturi de om. Nu-i ocrotea nicio lege. Stăpânii lor făceau cu ei ce voiau. Îi puneau la cele mai grele munci. Săpau ogoarele, cărau pietre și noroi ca să construiască palatele stăpânilor lor, lucrau cu lanțuri la picioare în mine, în ocne, trăgeau de vâsle la corăbii, se luptau cu fiarele sălbatice ca să privească și să se distreze stăpânii

lor. Nicio plată nu luau pentru slujbele pe care le făceau. Hrana lor era săracă. Case proprii nu aveau. Era vai dacă stăpânul lor nu era mulțumit de ei. Îi pedepsea cu severitate. Îi lovea fără milă. Putea chiar să-i și omoare fără să răspundă în fața nimănui. Oricând doarea stăpânul, îl lua pe sclav și-l ducea în piața de sclavi, adică acolo unde se vindeau și se cumpărau sclavii, cum astăzi se vând și se cumpără animale.

Dar de ce vorbim aici despre sclavi? Pentru că Evanghelia, pe care ați auzit-o astăzi, vorbește și ea despre un sclav, sclav care slujea unui stăpân oarecare. Acest sclav s-a îmbolnăvit și a căzut la pat. Boala lui era gravă. Trupul îi paralizase. Suferea mult. Era de acum un sclav nefolositor, chiar dacă era tânăr. Deci cu acest sclav inutil ce s-ar fi așteptat cineva să facă stăpânul său? Să arate interes, să-l ducă la medici, să-i cumpere medicamente? Nu! **Erau cu desăvârșire indiferenți și-i lăsau să moară.**

Dar stăpânul din Evanghelia de astăzi era foarte diferit de ceilalți stăpâni. **Era un om deosebit.** Nu era iudeu; era idolatru (închinător la idoli). Nu era preot, ci era ofițer, cu gradul de sutasă, adică gradul pe care, în armată, îl deține astăzi căpitanul. Era un căpitan, care aparținea nu unei puteri mici, ci celei mai mari puteri, așa cum era atunci Imperiul roman. Cu armele se îndeletnicea. Probabil luase parte la bătălii și războaie sălbatice. Oricine s-ar fi așteptat ca sutășul să aibă o inimă aspră. Și, totuși, nici funcția, nici originea, nici ticălosul mediu idolatru, în care trăia, nu a reușit să-l influențeze pe acest om deosebit. În inima acestui om exista o scânteie, o scânteie dumnezeiască. Sutășul își iubea sclavul. **Își privea sclavul ca pe o faptură a lui Dumnezeu. Conștiința nu-i îngăduia să fie indiferent față de sclavul bolnav.** Așadar, a arătat interes, ca și cum ar fi fost copilul său. Și medicamente a cumpărat, și la medici l-a dus; tot ce-i stătuse în putere făcuse. Dar ce ți-e și cu răul? Sclavul nu se făcea bine. Continua să fie paralizat, să sufere. Și durerile sclavului erau durerile sutășului. **Ce nobil, ce om deosebit era acest sutăș! O bucată de aur într-un munte de necurăție. O stea în groaznicul întuneric al nemilostivirii.** Când a aflat că Hristos e în cetatea în care slujea și el ca și comandant de piață, n-a pierdut ocazia. A alergat să-L întâlnească pe Hristos și să-L roage pentru sclavul său. Pentru că auzise că Hristos face minuni. Și iată-l deci pe sutăș înaintea lui Hristos.

**Minunați-vă de el. Cu câtă smerenie stă înaintea Domnului!** Cu câtă credință își expune rugămintea ca Hristos să-l facă bine pe sclavul său!

– *Voi veni în casa ta să-l vindec,* zice Hristos.

– **Nu, Doamne, nu sunt vrednic de o astfel de vizită.** Tu, Doamne, chiar de departe poți să-l faci bine. Așa cum eu poruncesc soldaților mei și ei fac tot ce le spun, așa și Tu, Doamne, poți să poruncești bolilor și să plece departe. Și autoritatea mea este mică. A Ta este foarte mare. **Ajunge și un cuvânt al Tău, Doamne, ca să-l vindece.**

Hristos s-a minunat ascultând cuvintele sutășului. A văzut că acest sutăș roman avea o credință mare. **O credință, pe care nu o aveau milioanele de iudei. Iudeii vedeau minunile pe care le săvârșea Hristos, și totuși nu credeau, iar căpeteniile lor îl urau și voiau**



## DEPLINA ÎNCREDERE ÎN DUMNEZEU

**V**n ofițer de marină, foarte pios, a fost numit, acum câțiva ani, căpetenie peste o insulă franceză, în Oceanul Pacific. A plecat imediat cu familia sa să-și ia locul în primire. Pe când plutea pe mare, a început o furtună groaznică, care a înghețat de frică și de groază pe călători. Toți se credeau pierduți. Singur ofițerul își păstra cumpătul. Liniștea lui uimitoare a izbit-o puternic și pe soția sa, care n-a mai putut să se stăpânească și i-a spus dojenitor.

– Dacă ne-ai iubi mai mult, pe mine și pe copilașii noștri, n-ai rămâne așa de nepăsător în fața acestei mari primejdii!

Ofițerul nu răspunse, dar, coborând în odăița lui, s-a întors îndată ținând în mână spada sa, scoasă din teacă. A chemat-o pe soție și uitându-se încruntat la ea, a apropiat vârful spadei de pieptul ei. Biata femeie îngrozită a început să tremure din tot trupul. Dar groaza ei nu a durat decât o clipă, căci încetul cu încetul a început să suradă.

– Cum poți să râzi, îi zise atunci bărbatul ei, când vârful unei spade se sprijină pe pieptul tău? Nu ți-e frică?

– Frică mie? Când știi că mânerul acestei spade e în mâna bărbatului meu! Nu știu eu cât mă iubește?

– Ei bine, atunci, cum vrei tu să-mi fie frică de această furtună? Ea e în mâna Părintelui meu ceresc Care mă iubește mai mult decât te iubesc eu, deși te iubesc atât de mult!

## ÎNCREDEREA

**V**n turist întâlnește la un lac din Palestina trei păstori care adăpau oile lor la un loc. El se întrebă cum poate fiecare să-și recunoască animalele?

Dar după ce animalele s-au adăpat, un păstor luă toiagul și strigă: „Men-ah!” (Veniți după mine!). Și imediat se formă turma în spatele său. Apoi al doilea păstor strigă la fel și oile îl urmară. Atunci turistul îl întreabă pe ultimul păstor:

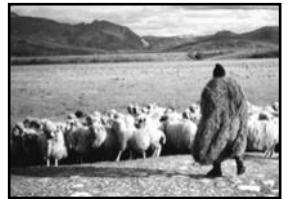
– Oare m-ar urma și pe mine oile tale?

Omul dădu din cap și spuse:

– Încearcă!

Turistul se îmbracă cu mantaua și turbanul păstorului, luă toiagul și strigă: „Men-ah!” Dar nicio oaie nu-l urmă.

– Doar dacă un animal este bolnav, îi spuse păstorul zâmbind, îl urmează pe cel necunoscut, pentru că nu mai este capabil să recunoască glasul și învățătura adevăratului său păstor. Când eram tânăr am fost un revoluționar. Atunci mă rugam: „Doamne, dă-mi putere să schimb lumea.” Pe la jumătatea vieții mi-am schimbat rugăciunea: „Doamne, ajută-mă să-i schimb pe cei cu care trăiesc și cu care intru în contact: familia, prietenii, colegii de muncă. Atunci voi fi mulțumit.” Acum când am îmbătrânit și zilele-mi sunt numărâte. Rostesc doar o singură rugăciune: „Doamne, ajută-mă să mă schimb pe mine însumi în bine, ca prin schimbarea mea să-mi ajut și semenii.” Ce bine ar fi fost dacă de la început m-aș fi rugat astfel. Nu mi-aș fi risipit viața.



## SEMNIIFICAȚIA CHEILOR ȘI SABIEI SF. AP. PETRU ȘI PAVEL

**C**heile din icoana Sf. Ap. Petru înseamnă „Cheile Împărăției Cerurilor”, pe care Hristos în timpul vieții sale pământești, a făgăduit că le va da acestui mare apostol pentru mărturisirea lui hotărâtoare, că El este „Fiul lui Dumnezeu”. Evenimentul dat s-a petrecut în felul următor: „Și venind Iisus în părțile Cezareii lui Filip, îi întreba pe ucenicii Săi zicând: Dar voi cine ziceți că sunt? Răspunzând Simon Petru a zis: Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu Celui viu” (Matei 14, 13-16). Mântuitorul i-a zis: „tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui, apoi mai adăugă Hristos, și îți voi da ție cheile împărăției cerurilor” (Matei 14, 18-19).

Trebuie înțeles prin acestea că Sfântului Ap. Petru i s-a dat puterea de a închide și a deschide intrarea în această împărăție, de a primi în sânul Bisericii sau de îndepărta de la ea. De această putere este legat și faptul de a lega și a dezlega păcatele oamenilor. Pentru că numai acela poate să fie membru al Bisericii, care prin pocăință va primi iertare păcatelor, care se dă de Dumnezeu prin slujitorii Bisericii. „Biserica leagă, spune fericitul Augustin, și Biserica dezleagă. Biserica întemeiată pe piatra cea din capul unchiului, adică pe Domnul nostru Iisus Hristos (Efes. 2, 20) leagă și dezleagă; să se înfricoșeze deci și cei legați și cei dezlegați; cei dezlegați să nu cadă iar sub aceeași osândă, iar cei legați să nu rămână în aceeași stare pentru totdeauna, având în vedere, că în afară de Biserică nu se poate primi dezlegare”.

**Sf. Ap. Pavel este zugrăvit în icoane cu sabia în mână**, deoarece sabia înseamnă propovăduirea sânguitoare a cuvântului lui Dumnezeu. De două ori în scrierile sale Ap. Pavel înfățișează cuvântul sub chipul sabiei. În epistola către Efeseni, vorbind despre lupta neconținută, care-l așteaptă cu căpeteniile, domniile și stăpâniile veacului acesta și împotriva duhurilor răutății celor de sub cer, pentru izbânda acestei lupte dă sfat efesenilor să se îngrijească de armele duhovnicești, arătând și sabia duhovnicească - cuvântul lui Dumnezeu (Efes. 4, 12, 17). În epistola către Evrei ca să arate puterea și lucrarea cuvântului lui Dumnezeu, Pavel îl asemăna cu o sabie ascuțită de amândouă părțile, arătând că cuvântul lui Dumnezeu lucrează mai puternic, decât ea. (Evr. 9, 12). Sf. Ap. Pavel mai târziu decât toți ceilalți Apostoli a intrat în slujirea apostolică. Însă la propovăduirea acestui cuvânt, după cum el însuși a mărturisit despre sine, s-a „ostenit mai mult decât toți Apostolii” (1 Cor. 15, 10). Fiind mai înainte prigonitor marele Apostol după ce în chip minunat i s-au deschis ochii lui duhovnicești, și-a dedicat toată viața sa predicării cuvântului lui Dumnezeu, cu scopul de-a aduce la picioarele lui Hristos cât mai multă lume. Dintr-un aprig prigonitor, el a devenit un înfocat slujitor a lui Hristos; Pe unii îi învăța cu cuvântul, pe alții îi îndruma în scris, prin epistole. Acest înfocat slujitor a lui Hristos, care neîncetat zi și noapte lucra cu sabia cuvântului lui Dumnezeu (Fapt. 20, 27-31), numai el dintre toți Sfinții Apostoli, fiind scutit, ca cetățean roman, de pedepse înjositoare cu lovituri pe trup (Fapt. 26, 37-39; 22, 25-29) și-a sfârșit viața pământească tot prin sabie, socotindu-se tăierea capului ca o pedeapsă de cinste la romani. Deci, văzând pe Sf. Ap. Pavel ținând în mână sabia, (cuvântul lui Dumnezeu), să ne amintim de slujirea lui înfocată la răspândirea credinței creștine, care a încetat numai după ce s-a sfârșit prin sabie.

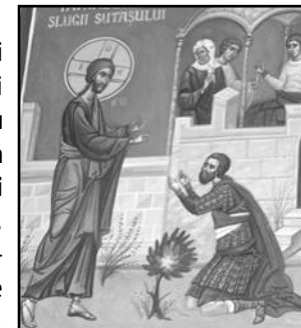


**să-L dea la moarte.** Și sutașul, care nu făcea parte din poporul ales al lui Dumnezeu, să aibă o astfel de credință?

Hristos, după ce l-a lăudat pe sutaș pentru credința lui mare, l-a vindecat pe sclav. L-a vindecat fără a merge în casa sutașului. L-a vindecat de departe. L-a vindecat doar cu un cuvânt al Său: „**Mergi, și după cum ai crezut, fie ție**”.

**Ah, dacă am fi avut și noi această credință a sutașului!** „Doamne”, a zis, „ajunge un cuvânt al Tău ca să-l facă bine pe slujitorul meu”. **Deoarece cuvântul lui Hristos nu este precum cuvintele oamenilor. Oamenii nu pot să facă prin cuvântul lor ce făcea Hristos.** Este imposibil. Mii de porunci să dea focului, focul nu se va stinge. Mii de porunci să dea mării sălbăticită, marea nu se va liniști. Mii de porunci să dea materiei neînsuflăte, materia nu poate să scoată viață și să iasă din ea nu om, nu animal, nu pasăre, dar nici măcar un fluture, nici o furnică.

Cine a făcut toate acestea? Hristos. Cum? Numai și numai cu cuvântul Său. „**El a zis și s-au făcut**” (Psalmul 148, 5). Și cuvântul lui Hristos are o atât de mare putere, pentru că **nu este cuvânt al omului, ci este cuvânt al lui Dumnezeu, care a creat universul și a venit aici pe pământ în trup omenesc și continuă să fie prezent în Biserica Lui, care este Trupul Lui.** Hristos este Capul, suprema căpetenie și autoritate. Dar, înaintea lui Hristos, ca soldații care așteaptă porunci, stau toate stihilele naturii, toate făpturile, soarele, luna, stelele, marea, râurile, oamenii, îngerii și arhanghelii. Toți și toate ascultă de El și El stăpânește universul cu legile naturale și supranaturale. Și face minuni în cer și pe pământ. Și dacă există oameni, care nu cred în El și care nu vor să facă voia Lui, cu aceștia se va împlini ceea ce s-a spus: „**Îl vor vedea pe Cel pe Care L-au împuns**” (Zaharia 12, 10; Ioan 19, 37).



**Hristos este Domnul, Atotputernicul, Atotînțeleptul și Atotbunul Dumnezeu.** Asta a crezut sutașul din Evanghelia de astăzi. Asta au crezut mii și milioane de credincioși, bărbați și femei, care cu ajutorul lui Hristos au făcut minuni. **Și întreb: Tu crezi ca sutașul? Dacă crezi, arată-ți și tu credința ta prin smerenie și prin iubirea față de aproapele, cum a arătat-o sutașul.** Arată cu faptele credința ta. Și atunci vei vedea și tu în viața ta, în mii de situații, puterea lui Hristos și vei auzi și tu: „**Mergi, și după cum ai crezut fie ție**”.

## IMPORTANTA CREDINȚEI ÎN VIAȚA OMULUI

**P**ăstrați sfânta credință, ea este o comoară neprețuită și cu ea veți intra în împărăție: căci nu pentru puțin ne ostenim noi, ci pentru cucerirea Împărăției - Împărăția cea Cerească! Căci voim să devenim cetățenii ei.

Dacă omul a fost bogat și dintr-odată a devenit sărac, îi este greu, dar se poate îndrepta. Dacă a fost sănătos și s-a îmbolnăvit - iarăși se poate îndrepta, căci și cu cel sărac și cu cel bolnav este Hristos. Dar, dacă îți pierzi credința, este o mare nenorocire. Este cu atât mai cumplit întrucât omul nu mai are niciun sprijin.

Vă rog să trăiți cucernic, ca să păstrați credința ortodoxă, ca nimeni și nimic, nicio împrejurare, niciun necaz să nu vă despartă de ea, iar pentru aceasta trebuie să vă rugați neîncetat, să cereți ajutorul lui Dumnezeu pentru a vă păstra credința neîntinată.

## DRAGOSTEA CARE LUMINEAZĂ ÎN ÎNTUNERIC

Rămâne, așadar, dragostea. Chiar și dominați de ură, oamenii visează la dragoste. Deoarece dragostea luminează și în întuneric, iar întunericul nu a reușit s-o înghiță. Biruința dragostei este și biruința lui Dumnezeu. Deoarece dragostea nu e un adjectiv pentru cuvântul Dumnezeu, ci chiar numele Domnului.

Oare nu e scris în Sfânta Scriptură: **Dumnezeu este dragoste?** De aceea dragostea e în veci cununată cu biruința, iar în temporalitate ea e mai întâi de toate o învingătoare în lupta cu ura.

Ura e în stare să pună întrebări și să reflecte probleme, dar niciodată ura nu e în stare să le rezolve. Când spunem „ură”, înțelegem prin asta bucuria răutăcioasă, invidia, răzburarea, egoismul și toate celelalte otrăvuri ale sufletului care, dacă ar fi să se transforme în microbi, ar infecta toate apele pământului.

Dragostea a rezolvat deja problema relației între „Eu” și „Noi”. Dumnezeu numit Dragoste a ridicat omul, chiar dacă acesta din urmă e păcătos, la înălțimile de peste nori, iar sufletul omului a fost ridicat mai presus de valorile lumii materiale.

(Nicolae Velimirovici, **Tărâmul inaccesibil**, Editura Cathisma, București, 2007, p. 60)

## VOIA LUI DUMNEZEU

Astfel, tot omul dacă-și taie voia lui înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, va avea totdeauna pace în sufletul său, dar cel ce vrea să-și facă voia sa, nu va avea pace.

Sufletul care s-a predat pe sine voii lui Dumnezeu îndură cu ușurință orice întristare și orice boală, pentru că, bolnav fiind, el se roagă și vede pe Dumnezeu: **„Doamne, Tu vezi boala mea. Știi că sunt păcătos și neputincios. Ajută-mă să îndur totul și să-ți mulțumesc bunătății Tale”**. Și Domnul alină boala și sufletul simte ajutorul dumnezeiesc și stă înaintea lui Dumnezeu bucuros și mulțumitor.

Dacă te lovește orice fel de nenorocire, spune-ți: **„Domnul vede inima mea, și dacă El este pretutindeni, totul va merge bine atât pentru mine, cât și pentru ceilalți”**, și astfel sufletul tău va avea întotdeauna pace. Dar dacă omul începe să murmure și spune: „Aceasta n-ar trebui să fie așa... aceasta nu e bine”, nu va avea niciodată pace în suflet, chiar dacă postește și se roagă mult.

(Cuviosul Siluan Athonitul, **Între iadul deznădejzii și iadul smereniei**, Editura Deisis, Sibiu, 2000)

## AI PĂCĂTUIT? VINO ÎN BISERICĂ ȘI ȘTERGE PĂCATUL TĂU!

Ori de câte ori cazi pe un drum, tot de atâtea ori te și ridici; astfel, ori de câte ori păcătuiești, de atâtea ori să te și pocăiești. Nu deznădăjdui, nu fi nesânguincios, ca să nu-ți pierzi nădejdea în bunătățile cerești care s-au pregătit pentru noi. Și chiar dacă și la bătrânețe ai păcătuțit, pocăiește-te și vino în Biserică. Aici este spital, nu tribunal. Aici se dă iertare, nu ți se cere a răspunde pentru păcate. Spune-l lui Dumnezeu, **„Ție unuia am greșit și răul în fața Ta l-am făcut”** (Psalmi 50, 4), și te va ierta. Arată-l pocăință și te va milui. Căci unele depind de noi iar altele de Dumnezeu. Dacă noi facem ceea ce depinde de noi, va face și Dumnezeu ceea ce depinde de El.

Așadar, de vreme ce Domnul tuturor este atât de iubitor de oameni, să nu fim nepă-

sători față de mântuirea noastră. Ne așteaptă împărăția cerurilor, pe care ochiul n-a văzut-o și urechea n-a auzit-o și la inima omului nu s-a suit. Nu trebuie să facem tot ce ne stă în putință ca să n-o pierdem? Nu trebuie să dăm ceva, fie și cât de mic, pentru a le



dobândi pe cele mari și neprețuite? Să ne pocăim, deci, să obișnuim mâinile noastre să dea milostenie, să ne smerim, să ne întristăm, să plângem. Toate acestea sunt mici. Mari, mai presus de puterile noastre, sunt cele pe care ni le va da Dumnezeu, raiul și împărăția cerurilor, în care fie să intrăm cu toții, cu harul Lui.

(Sf. Ioan Gură-de-Aur – **Problemele vieții**, Editura Egumenița)

## SUNT PĂCĂTOS!

Avem obiceiul să spunem: „sunt păcătos”, „sunt păătoasă” - ce cuvinte plăcute lui Dumnezeu! Dar să ne îngrijim ca ele să nu fie doar rostite de limbă, ci și simțite de către inimă. Să ne convingem pe noi înșine că simțământul dreptății proprii este o abatere pe calea pierzării - și apoi, îndată ce se arată cătuși de puțin, să îl gonim ca pe un vrăjmaș cât se poate de primejdios, ce se strecoară ca să ne răpească bunul cel mai scump - îndreptățirea înaintea lui Dumnezeu. Pentru a nu arăta slăbiciune în nici o privință față de această ispită, să facem așa fel ca oricărei fapte și întreprinderi a noastre să-i meargă înainte simțământul păcătoșeniei noastre, și acesta să fie în fruntea tuturor.

Dai milostenie? Dă cu gândul: „nu sunt vrednic să primesc pentru ea mila lui Dumnezeu”. Postești sau iei asupra ta vreo altă asprime trupească? Să ai gândul: „alții își măresc prin nevoința asta suma faptelor bune, iar pentru mine e canon - trebuie să mă ostenesc pentru păcatele mele”. Mergi la biserică ori săvârșești acasă rugăciune? Să-ți spui: „să mă ostenesc, poate că Domnul se va milostivi și-mi va ierta păcatele”. Și mai ales în lucrarea rugăciunii, când vă îndreptați cu mintea și cu inima spre Dumnezeu, să nu vă vedeți altfel decât ca pe oamenii cei mai neîndreptați și care au nevoie mai mult ca toți de milostivirea lui Dumnezeu, asemenea sfântului Pimen, care spunea: **„eu mă văd ca pe un om cufundat în noroi până la grumaz, și numai gură are ca să strige: Dumnezeule, miluieste-mă!”**. Astfel orânduindu-ne lăuntric, prin harul lui Dumnezeu vom scăpa de înșelarea părerii de sine și vom îndepărta piedica cea mai însemnată din calea deschiderii ușii frângerii inimii - ușă prin care ieșind, în cele din urmă vom da și de ușa milostivirii lui Dumnezeu. Amin. [...]

(Sf. Teofan Zăvorâtul, **Pregătirea pentru spovedanie și Sfânta Împărtășanie**, Ed. Sophia, București, 2002)

Un frate era gata să judece de vedea pe vreun frate greșind. Deci, de multe ori îl învăța pe dânsul bătrânul, grăind: cu adevărat, fiule, te înșeli și-ți pierzi sufletul, de vreme ce nu știe nimeni ce este în om, decât duhul care este într-însul. Căci de multe ori înaintea oamenilor fac fapte rele, iar în taină se pocăiesc înaintea lui Dumnezeu. Păcatul îl vedem, dar pocăința și faptele cele bune ce le-au făcut, numai Dumnezeu le știe. Pentru aceasta și cu ochii de vei vedea pe om păcătuind, nici cât de puțin nu-l judeca pe el, că numai unul Dumnezeu este Judecător. Că tot omul ce judecă pe altcineva, se află ca un antihrist al lui Hristos de vreme ce l-a răpit dregătoria și stăpânirea ce l-a dat Tatăl, făcându-se el judecător mai înainte decât Dânsul. (din: Patericul egiptean)